

sení okresního zastupitelstva v U. ze dne 23. prosince 1892, na jehož základě bylo vydáno prohlášení ze dne 26. listopadu 1897, k němuž okresní výbor připojil schvalovací doložku. Tím pozbylo ono prohlášení právní platnosti pro nedostatek zákonem předepsaného schválení, knihovní vklad, provedený podle onoho prohlášení pozbyl takto veškerého podkladu. O tom pak vážně nelze pochybovati, že soudům nepřísluší právo přezkoumávati řečené rozhodnutí zemského správního výboru, pokud jím v mezích zákonné působnosti tohoto úřadu bylo vysloveno zrušení usnesení okresního zastupitelstva. Proto jest nerozhodné, jak došlo k prohlášení ze dne 26. listopadu 1897, an se onen výrok zemského správního výboru stal právoplatným. Otázku, zda nemovitost knihovně obcí připsaná jest nebo byla obecním statkem ve smyslu § 70 obecního zřízení českého ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. nepřísluší rozhodovati soudům, nýbrž úřadům správním, a proto jest soud vázán též právoplatným rozhodnutím správních úřadů o této otázce (viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 659, 4131 sb. n. s.). Poněvadž v souzeném případě o této veřejnoprávní otázce rozhodl právoplatně zemský úřad v Praze dne 14. září 1929 pod č. j. 145.880/28, nebyl soud oprávněn toto právoplatné rozhodnutí přezkoumávati a neposoudil věc po stránce právní nesprávně, vzav je za základ svého rozhodnutí. Důsledkem toho pak, poněvadž, jak dovolatelé připouštějí, obecní statek nelze vydržeti osobami, jimž práva užívací příslušela, nedopustil se odvolací soud vytýkané vadnosti a neúplnosti řízení tím, že neprováděl důkazy svědků o tom, »že žalovaní jsou pořádnými držiteli a držbou více než čtyřicetiletou pozemky sporné vydrželi a že nejde o obecní statek, nýbrž o od nepaměti vydržené jejich vlastnictví« — což by svědci vůbec nemohli potvrditi (viz rozhodnutí nejv. soudu čís. 4846, 4967, 2435, 2661, 3223 sb. n. s.). Poněvadž jde o statek obecní podle § 70 čes. obec. zřízení a dovolatelé nemohli ani držením více než čtyřicetiletým nabytí vlastnictví tohoto obecního statku, jak správně vyložil odvolací soud, jsou další vývody dovolání zcela nerozhodné, zejména i to, že žalovaní z pozemků platili daně i dávku z majetku. Žalovaní nemohou se tedy proti žalobě s úspěchem dovolávati vlastnictví sporných pozemků ať se titul nabývací opírá o prohlášení ze 26. listopadu 1897 neb o držbu z dřívějších let, o níž žalovaní ani netvrdili a neprokázali, že měla ráz soukromoprávní.

Čís. 11657.

Nemožnost plnění, pokud nebyla přivoděna skutečností, nastavší teprve po vzniku exekučního titulu, nelze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř.

Namítal-li povinný již v řízení, předcházejícím exekuční titul, nemožnost plnění, ježto nemá koncesi k provozování určité živnosti, v exekučním titulu však nemožnost plnění nebyla uznána vzhledem k výměru okresního úřadu, podle něhož povinný tuto koncesi má, nemůže povinný uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., že mu po pravomoci exekučního titulu byl doručen jiný výměr okresního úřadu, podle něhož nemá koncesi k provozu oné živnosti.

(Rozh. ze dne 11. května 1932, R I 264/32.)

Na základě rozsudku ze dne 3. července 1930 vedl Pavel K. proti Janu S-ovi exekuci k vymožení rozmnožení, vydání a rozšiřování určité knihy jakož i exekuci na svršky k vydobytí útrat. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Jan S. na Pavlu K-ovi nepřipustnosti exekuce, ježto nezastupitelné jednání, k jehož vymožení se vede exekuce, jest nemožné, vzhledem k tomu, že žalobce není již od roku 1926 majitelem nakladatelské koncese. *Pr o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl v podstatě proto, že okolnost žalobcem uvedená tu byla již před vznikem exekučního titulu a že ji žalobce mohl uplatňovati již ve sporu. *O d v o l a c í s o u d* zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. *D ů v o d y* : K názoru prvního soudu nelze přisvědčiti. Nemožnost plnění lze uplatňovati vždy, a to i za exekučního řízení, ježto nemožné nelze vymáhati. Nucený výkon jest zastaviti, jakmile se objeví nemožnost plnění (§ 878 obč. zák., Ehrenzweig: System § 315). Výkon, k němuž má býti žalobce exekucí, o niž tu jde, donucen, jest zcela osobním výkonem žalobcovým, ježto nakladatel nemůže přenechati nakladatelské právo jiné osobě. Je-li správným tvrzení žalobcovo, že není ani v tuzemsku ani v cizozemsku majitelem nakladatelství, jde o plnění nemožné a bylo by žalobě vyhověti.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům zrušovacího usnesení, o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žaloba, o niž jde, jest žalobou podle § 35 ex ř. uplatňující námitky proti nároku, pro který exekuce byla povolena, a domáhající se toho, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou. Správně první soud usoudil, že tu není podmínek žaloby podle § 35 ex. ř., poněvadž skutečnost, o niž se námitky opírají, byla tu již před vznikem exekučního titulu, a ježto exekuční titul záleží v soudním rozhodnutí, žalobce mohl oněch skutečností účinně použití v předcházejícím soudním řízení. Nelze souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že první soud měl se zabývati otázkou nemožnosti plnění, která může býti vždy, a to i za exekučního řízení uplatňována, a že proto následkem jeho nesprávného právního názoru řízení zůstalo neúplným podle § 496 čís. 2 c. ř. s. Nemožnost plnění, pokud nebyla přivoděna skutečností, nastavší teprve po vzniku exekučního titulu, nelze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., a takovou žalobou přece jest žaloba, o niž v tomto sporu jde. Okolnost, že nemá oprávnění ku provozování živnosti nakladatelského knihkupectví, žalobce uplatňoval již ve sporu, na jehož základě byl vydán rozsudek tvořící exekuční titul, v tomto sporu okresní úřad v Ch. potvrdil na dotaz soudu, že nynější žalobce koncesi má a, když pak na základě toho byl vydán rozsudek žalobě vyhovující, nebránil se žalovaný (nynější žalobce) proti rozsudku tomu a rozsudek se stal právoplatným. Žalobce nyní tvrdí, že po právní moci rozsudku byl mu doručen výměr okresního úřadu v Ch., podle něhož nemá koncesi k výkonu živnosti nakladatelského knihkupectví. Tato okolnost však nemůže odůvodniti žalobní prosbu ve sporu

podle § 35 ex. ř. vzhledem k okolnostem již uvedeným pro nedostatek zákonných podmínek § 35 ex. ř. Nemožnost plnění nelze uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., nejsou-li tu zákonné podmínky pro tuto žalobu předepsané. Jest sice pravda, že nemožné nelze vynutiti, ale povinný musí se zrušení exekuce pro nemožnost plnění domáhati jinými vhodnými prostředky než námitkami proti nároku, any nejsou tu podmínky pro takové námitky zákonem v § 35 ex. ř. stanovené, ana tu nemožnost plnění byla již před vydáním exekučního titulu a žalobce mohl se opravnými prostředky brániti, by rozsudek nevešel v právní moc. Nemožnost tu netvoří výměr okresního úřadu žalobci po pravomoci exekučního titulu doručený, neboť výměrem tím se mu jen sděluje skutečnost již dávno trvajících.

Čís. 11658.

V zákazu zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu podle § 22 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., není obsažen i zákaz zatížení.

(Rozh. ze dne 12. května 1932, R I 199/32.)

Soud první stolice povolil věřitelům vklad zástavního práva na nemovitost dlužníkovu, při níž byl poznamenán zákaz zcizení podle čl. I. odst. 4 zák. ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. V rekursu uplatňoval Státní pozemkový úřad, že žádost věřitelů za vklad práva zástavního měla býtí zamítnuta vzhledem na poznámku omezení práva zcizení podle čl. I. odst. 4 zák. ze dne 15. dubna 1920 čís. 311 sb. z. a n. a závazky podle ustanovení čl. I. lit. F a čl. II. zák. ze dne 1. dubna 1921 čís. 166 sb. z. a n. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Návoru stěžovatele nelze přisvědčiti. Zákaz zcizení ve smyslu citovaných zákonných ustanovení má jen význam pro zamýšlené zcizení mezi živými po dobu deseti let, a to jen podmíněčně se svolením Státního pozemkového úřadu. Svolení vůbec není třeba, jde-li o zcizení mezi manžely nebo z rodičů na potomky. Z toho patrno, že nepodléhá obmezení volnost nakládání nabytými právy zatížením právy zástavními nebo jinými břemeny knihovními, pokud tím podmíněný zákaz zcizitelnosti, vázaný jen na svolení Státního pozemkového úřadu, není dotčen. Vždyť zákaz jest obmezen časově jen na dobu deseti let. Nelze dovozovati z doslovu dotyčných ustanovení zákonných, že jest volné nakládání s nabytými pozemky z dlouholetého pachtu také ještě v otázce zatížení knihovními břemeny nějak obmezeno. I kdyby vnucené nebo dobrovolné zřízení zástavního práva v některých případech mohlo tvořiti po případě úkon k budoucímu soudnímu zcizení, nemůže to žádnému zavazení býtí na překážku, poněvadž nucené nebo dobrovolné zcizení může býtí provedeno po uplynutí desetileté lhůty, po případě i dříve, bude-li vykááno svolení Státního pozemkového úřadu. Nebylo tudíž překážky, by soud žádané vklady knihovní nepovolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.